

N:o 256.

Af Herr P. A. Åkerlund: Derom att alla varor, som från utlandet införas, måtte beläggas med en registreringsafgift från 1 till 4 procent af värdet.

Vid de tvänne sednaste riksdagarne har inom Första Kammaren motion blifvit väckt, angående åsättande af en registreringsafgift för de flesta nu tullfria varor. Då emellertid dessa nästan uteslutande bestodo af rudimaterier, och fråga icke blifvit väckt om det deraf tillverkade fabrikatets beläggande med registreringsafgift eller högre tull, afslogs motionen hufvudsakligen på den grund, att genom framställningens bifallande de Svenska näringarne skulle helt och hållet förlora det obetydliga skydd, hvaraf de, enligt nu gällande tull-lagstiftning, voro i åtnjutande.

Delande den åsigt, som ligger till grund för de förut gjorda framställningarne, nemligen att det kan vara billigt, att Staten utan någon ersättning får vidkännas dryga utgifter för toltag och tullbehandling af berörda varor, har jag trots framgång åt förslaget icke på annat sätt kunna vinnas, än att registreringsafgiften komme att omfatta alla från främmande ort till riket införda varor. Afgiftens belopp har jag ansett böra bestämmas till 1 procent af råvarans värde och 4 procent af fabrikatets.

Enligt Kongl. Kommers-kollegii underdåniga berättelse angående utrikes handel och sjöfart för år 1867 utgjorde värdet af Sveriges import för nämnda år 134,181,000 R:dr. En registreringsafgift af 1 till 4 procent af detta belopp, eller per medium 2½ procent, skulle inbringa den lilla nätta summan af öfver 3 millioner R:dr, eller mera än hela vår direkta bevillning. Denna summa skulle säkert icke vara ovälkommen för åvägabringande af erforderlig jenvigt emellan Statens inkomster och utgifter, hvilket väl icke i längden kan ske genom ständigt fortsatt upplåning och icke heller genom ökade direkta bevillningar, som väcka allt för stort missnöje hos folket.

Jag väntar mig det inkast, att den Franska handelstraktaten skulle lägga hinder i vägen för åsättande af ifrågavarande registreringsafgift. Det är mig visserligen icke obekant, att en sådan åsigt vunnit temligen stor utbredning, men, så

vidt jag förstår, har den icke något stöd af nämnda traktat, hvars 10:de artikel lyder sålunda:

“De höga kontraherande magterna (Sverige och Frankrike) tillförsäkra hvarandra ömsesidigt samma behandling, som tillkommer den mest gynnade nation, i allt hvad införsel, utförsel och transito-försändning angår. Hvardera magten förbinder sig att låta den andra komma i åtnjutande af hvarje förmån, privilegium eller nedsättning i tulltariferna vid införseln eller utförseln af i denna traktat omförmälda eller icke omförmälda artiklar, som den kan komma att medgifva en tredje magt. De höga kontraherande magterna förbinda sig dessutom, att icke, den ena i afseende å den andra, bestämma någon afgift eller något införsels- eller utförselsförbud, som icke på samma gång kommer att tillämpas på öfriga nationer.”

Meningen härmed synes mig ej vara tvifvelaktig. Sverige är berättigadt att belägga med afgifter Fransyska, likasom andra främmande varor, som hit införas, ja, till och med förbjuda import deraf, dock under vilkor, att Frankrike icke vederfares sämre behandling än de öfriga, mest gynnade främmande länder.

Slutligen vill jag, till undvikande af missförstånd, förklara, att min afsigt icke är, att registreringsavgiften vid införseln i allmänhet skall beräknas efter varans värde, eller utgöra en så kallad ad valorem afgift, utan att den skall utgå i likhet med tullen, men bestämmas genom en särskild tarif, grundad å de värden, hvarefter införseln nu beräknas; och hoppas jag Bevilnings-Utskottet om upprättandet af en sådan tarif drager försorg.

I öfverensstämmelse med hvad jag haft äran här ofvan yttra får jag vördsam samt föreslå:

att en registreringsavgift, beräknad efter 1 till 4 procent af värdet, må äsättas till utgående af alla varor, som från främmande länder hit införas, dock så, att rudimaterier träffas af den lägsta och fabrikatet, i den mån det kan anses vara färdigt, af högre eller den högsta avgiften.

Om denna motions remitterande till vederbörligt Utskott får jag slutligen anhålla.

Stockholm den 27 Januari 1869.

P. A. Åkerlund.